

Arrest

nr. 141 171 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat I. LAPLAESE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan.

U diende op 20 september 2011 een eerste asielaanvraag in.

U verklaarde dat u in Pakistan seks had met jongens en u stelde dat u daarom problemen kreeg met uw eigen familie en de families van bepaalde jongens met wie u seks had.

U zou daarom op 5 augustus 2011 Pakistan hebben verlaten.

U reisde over land naar België waar u asiel aanvroeg.

Op 16 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping die u werd toegestuurd.

U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In juli 2014 en oktober 2014 diende u telkens een aanvraag tot regularisatie in.

Daarbij gaf u te kennen in België te willen huwen met S.S. (O.V.6.915.010), een Afghaanse vrouw die het vluchtelingenstatuut kreeg en die u leerde kennen in het opvangcentrum.

Beide aanvragen werden negatief afgesloten.

Ter staving van deze regularisatieaanvraag legde u een kopie van een paspoort neer (enkel eerste pagina) dat is uitgegeven in juni 2010.

Later werd u opgepakt wegens illegaal verblijf in België en opgesloten in het gesloten centrum van Brugge.

Daar vroeg u op 26 januari 2015 opnieuw asiel aan.

U verklaarde nog steeds niet naar Pakistan terug te kunnen keren wegens uw vroegere seksuele daden met mannen, waardoor u met uw eigen familie en andere families problemen kende.

U legde geen andere documenten voor ter staving van uw verklaringen.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst blijkt op verschillende manieren dat u een gebrek aan medewerking kan verweten worden waardoor uw algemene geloofwaardigheid reeds danig wordt aangetast.

Zo is het opvallend dat u bij uw asielaanvraag in 2011 geen enkel stuk ter staving van uw identiteit, noch van uw asielrelaas of beweerde reisweg neerlegde. Nochtans werd u op het belang daarvan gewezen bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 10 oktober 2011 (zie vragenlijst 10/10/2011 p.1).

Later, bij een aanvraag tot regularisatie, kunt u dan plots wel een kopie van uw paspoort neerleggen.

Zo hebt u verder uw eerste asielaanvraag ook niet correct opgevolgd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u na een tijdje de opvangcentra had verlaten om in Brussel (Molenbeek) bij vrienden te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 13). Dat is uw eigen verantwoordelijkheid.

U hebt weliswaar een adres opgegeven bij het CGVS, waar u correct werd opgeroepen. Wanneer u dan niet komt opdagen voor een gehoor op het CGVS, geeft dat een indruk van desinteresse in de procedure, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Zo is het verder opvallend dat u in juni 2014 een negatieve beslissing van het CGVS kreeg, maar daartegen niet in beroep ging bij de RvV, noch een nieuwe asielaanvraag indiende in de eerste maanden na deze beslissing.

U wachtte af en toen u werd opgepakt, een half jaar later, vroeg u opnieuw asiel aan op 26 januari 2015.

U verklaarde nochtans dat u nog steeds dezelfde problemen vreest in geval van terugkeer naar Pakistan.

Dat u dan zolang wachtte op opnieuw asiel aan te vragen, tast opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Daarnaast verklaarde u in België op dit ogenblik een relatie te hebben met een vrouw, S.S. (O.V.6.915.010).

Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u helemaal geen enkele kennis hebt van de achtergrond van deze vrouw, van wie u nochtans beweerde dat u ze al vier jaar geleden in het opvangcentrum leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS p.14-17).

Zo kende u niet eens haar leeftijd. U wist niets over haar familie. U wist niets over de reden waarom ze naar België kwam en u kende haar opleiding niet. U legde ook geen enkel stuk, foto of ander iets voor, dat uw relatie met haar kan staven.

Het lijkt er op dat u zou willen huwen met iemand die u amper kent.

Aldus kan het CGVS sterk vermoeden dat u in België alle mogelijke procedures opstartte om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

In het kader daarvan komt uw asielaanvraag niet waarachtig over en lijkt u geen ware nood aan internationale bescherming te hebben.

Ten slotte, indien u werkelijk een relatie wil opbouwen met een vrouw hier, lijkt het logisch dat u dat aan uw familie zou vertellen, teneinde eventuele problemen van vroeger op te lossen.

Dat u die mening niet bent toegedaan (zie gehoorverslag CGVS p.17 en 18) doet nog maar eens afbreuk aan uw beweerde asielrelaas en uw problemen met uw familie wegens het hebben van seks met jongens.

Verder kan aan uw asielrelaas ook geen geloof worden gehecht om verschillende redenen. Ten eerste legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw relaas. Daarnaast blijkt u altijd zeer vaag in uw antwoorden en wanneer er concrete vragen worden gesteld, zegt u enkel hiervan niet op de hoogte te zijn gebracht door uw familie. Zo zou u niet weten wie precies uw ouders zou hebben ingelicht over uw seksuele activiteiten met andere jongens, noch wist u wat ze precies wisten (zie gehoorverslag CGS p.12). Gezien de ernst van de aantijgingen komt dat niet aannemelijk over. Zo hebt u zich nadien ook helemaal niet geïnformeerd naar wat er met de andere (drie) jongens gebeurde (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 10). Uiteindelijk had u seks met deze jongens en zouden zij evenzeer in de problemen kunnen komen als u, dat u dan helemaal geen idee hebt wat met hen gebeurde, laat staan geen interesse daarin vertoont, is dat niet geloofwaardig. Zo is het ook weinig aannemelijk dat de families van die jongens over uw activiteiten weet hadden, dat ze u zouden zoeken en dat ze u toch nooit effectief zijn komen zoeken bij u thuis, zoals u zelf aangaf (zie gehoorverslag CGVS p.10). Als u had vernomen dat ze u wilden doden, zoals u aangaf, is het niet aannemelijk dat uw vader daarvan wist eind 2010 en dat u pas in augustus 2011 werkelijk Pakistan om die reden ontvluchtte. In elk geval komt het weinig geloofwaardig over dat u na al die straffen en bedreigingen van uw familie en andere families opnieuw met diezelfde personen seks zou hebben gehad in de maanden na de bedreigingen. Verder verklaarde u dikwijls dat 'de mensen' van uw activiteiten wisten waardoor u problemen vreest. Maar wanneer u het over een vriend hebt uit uw regio, dan is het toevallig iemand die er niets van weet (zie gehoorverslag CGVS p.11). Ten slotte, de vaststelling dat u niet eerst elders in Pakistan, eventueel in Lahore waar u een vriend kende, een nieuw leven probeerde op te bouwen, desnoods even verbleef om te kijken wat mogelijk is, maakt uw relaas verder ongeloofwaardig. Om direct de beslissing te nemen het land te verlaten komt hier weinig aannemelijk over. Dat u dat zou hebben gefinancierd met juwelen van uw moeder, komt evenmin aannemelijk over. Immers zou u enkel om die juwelen, en ondanks de risico's en bedreigingen van uw eigen familie en andere families, terug naar huis gekeerd zijn de avond voor uw vertrek, toen iedereen sliep. Wat betreft uw reis, kan het CGVS nog opmerken dat u in een zeer korte tijd van een maand van Pakistan, over land, naar Europa zou hebben gereisd zonder paspoort. Dat lijkt weinig aannemelijk, des te meer u ook geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegt van uw reisweg. U legde één pagina voor van uw paspoort. Daaruit blijkt dat u in 2010 een paspoort verkreeg, volgens u zonder specifieke reden (zie gehoorverslag CGSV p.4). Dat komt weinig aannemelijk over en het CGVS kan dan ook vermoeden dat u uw paspoort gebruikte om naar Europa te reizen. Tot slot moet het CGVS vaststellen dat enerzijds op basis van uw algemene ongeloofwaardigheid (zie boven) en anderzijds op basis van uw expliciete verklaringen daarover geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit. Zo komt, zoals hierboven aangegeven, uw asielrelaas immers niet geloofwaardig over. Aldus bestaat er reeds gegronde twijfels of u wel seks had met mannen in Pakistan. In elk geval verklaarde u zelf dat u in Pakistan nooit een echte relatie had met een man, dat u nooit gevoelens zou hebben gehad voor een man (zie gehoorverslag CGVS p.17). Zo gaf u ook zelf aan dat u in Pakistan niets wist van eventuele wetgeving over homoseksualiteit (zie gehoorverslag CGVS p.12). Zo gaf u zelf ook aan dat u, sinds uw verblijf in België, nog geen enkele relatie hebt gehad met een man, evenmin een seksuele relatie (zie gehoorverslag CGVS p.17). U gaf te kennen daar geen tijd voor te hebben gehad, hetgeen uiteraard in geen geval een afdoende verklaring zou zijn indien u al sinds 2011 in België bent. Zo verklaarde u verder nog dat u niets wist van enige wetgeving rond homoseksualiteit in België, evenmin kon u enige duiding geven over de verschillen tussen benadering van homoseksualiteit in België (of Europa) en Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p.17). U gaf enkel vage antwoorden als 'religie is er tegen' en 'oom wilde me doden' (zie gehoorverslag CGVS p.12 en 17). In elk geval hebt u op geen enkel ogenblik op ernstige wijze getracht de asielinstanties te overtuigen van uw homoseksualiteit, meer zelfs, u hebt expliciet verklaard dat u in België sinds de zomer van 2014 een seksuele relatie hebt met een vrouw, S.S., met wie u wilde trouwen omdat u verliefd bent op haar. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw relaas en gezien er op dit ogenblik in geen enkel geval sprake is van enige homoseksuele beleving in uw hoofde, kan het CGVS dan ook op geen enkele wijze zien waarom u niet naar Pakistan zou kunnen terugreizen.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn.

De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden.

De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit.

Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft.

Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven.

De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt.

Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van

willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving.

Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden.

Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt.

De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van (zie p. 11) "25 september 2011" (sic) in een eerste middel de schending aan (zie p. 4) van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn geaardheid omdat er geen geloof wordt gehecht aan de ontdekking ervan.

Hij legt uit dat het ontdekken van een homoseksuele geaardheid echter geen rationeel gegeven is zoals de commissaris-generaal poogt te laten uitschijnen.

Hij vindt het (zie p. 5) *“te begrijpen dat in een land zoals Pakistan een homoseksuele geaardheid wordt weggestoken en dat men deze probeert te ontkennen en in ieder geval alleen probeert te verwerken, net zoals dit ook het geval bij verzoeker was”*.

Hij verklaart dat hij in deze atmosfeer, in het begin niet voor zijn geaardheid uitkwam, maar dat het onhoudbaar was (zie p. 5) *“om je eigenheid weg te steken, waardoor het voor verzoeker op een bepaald moment niet langer kon zwijgen en zijn eigenheid heeft aanvaard”*.

Waar hem ten kwade wordt geduid dat hij weinig kennis heeft van de leefwereld en van de juridische positie van homoseksuelen in Pakistan, verwijst verzoeker (zie p. 5) *“naar de geldende bepalingen terzake”*.

Hij citeert uit *“Country information and guidance – Home Office UK – 2014”* en besluit (zie p. 6) *“dat holebi's onderworpen worden aan sociale segregatie, zowel als discriminatie binnen het rechtssysteem, belaging en geweld”, dat de overheid geen hulp of rechtsbescherming biedt en dat er “gevangenisstraffen zijn voorzien vanaf 2 jaar tot levenslang (!)”. Volgens hem laat de wetgeving in Pakistan (zie p. 6) “weinig of geen ruimte voor twijfel”*.

Hij wijst erop dat men zeer goed weet (zie p. 6) *“dat de positie van homoseksuelen in Pakistan verschrikkelijk is en dat zij worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten”* en dat *“Amnesty International”* zeer actief is op het terrein om de rechten van homoseksuelen te beschermen, ook in Pakistan.

Volgens verzoeker zijn de bezwaren van de commissaris-generaal (zie p. 7) *“geenszins van die aard om de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang te brengen en deze op deze wijze te corrumperen dat er prima facie geen geloof aan zou kunnen worden gehecht, temeer deze elementen dienen te worden bekeken in het licht van het volledige dossier”*.

Hij stelt dat door de commissaris-generaal het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden (zie p. 7) *“waar hij de asielaanvraag afwijst zonder daarbij ernstig rekening te houden met het asielverhaal zelf en de motiveringen ten gronde dit in samenlezing van de achtergrond van de concrete situatie, waarbij vaststaat dat homoseksuelen in Pakistan geen enkele bescherming kunnen genieten en zelfs bloot worden gesteld aan willekeur en vervolging”*.

Verzoeker is van oordeel dat (zie p. 7) *“de beweerde onjuistheden niet correct zijn, minstens rationeel te verklaren en zeker niet van aard zijn om de aanvraag zonder meer af te wijzen, alsook dat er in hoofde van verzoeker weldegelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging”*.

Verzoeker vindt het verder (zie p. 8) *“niet zo abnormaal dat verzoeker niet veel informatie wenst vrij te geven over de personen van diens voorbije relaties, nu zij nog steeds verblijven in Pakistan waar homoseksualiteit aldus strafbaar is”*.

Hij laat gelden bang te zijn (zie p. 8) *“dat door het verhullen van de volledige identiteit van hen, hij op één of andere manier te prooi zal vallen aan vervolging, waardoor verzoeker tijdens het interview nogal op de vlakte is gebleven omtrent het verleden, hetgeen hem gezien de omstandigheden niet te verwijten valt”*.

In een tweede middel voert verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 8) de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en de schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus, over de bewijslast en over de subsidiaire bescherming.

Hij wijst nogmaals op (zie p. 9) *“de nog steeds durende problematiek voor homoseksuelen in Pakistan”*, die volgens verzoeker door de commissaris-generaal *“volledig buiten beschouwing gelaten”* werd, en hij meent dat hij, als homoseksueel, behoort tot een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag - waarvoor hij verwijst naar een *“arrest van het Europees Hof d.d. november 2013”*- en dat zijn aangehaalde problemen zeker verband houden met de criteria vastgesteld in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Wat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, (zie p. 10) “wijst verzoeker op de concrete situatie van homoseksuelen in Pakistan, die vaak het slachtoffer worden van bedreigingen en vervolging, mede door de overheid, zodat dient te worden aangenomen dat in hoofde van verzoeker weldegelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat in geval van terugleiding”.

Verzoeker vraagt aan de Raad beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “UNHCR – rapport d.d. 09.01.2015” en “IAGCI – HOME OFFICE – rapport d.d. 2014”.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) het gebrek aan medewerking door verzoeker tijdens de eerste asielprocedure, zijn gebrek aan interesse in de opvolging van zijn asielprocedure en het laattijdig indienen van zijn huidige asielaanvraag - een half jaar na de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake zijn eerste asielaanvraag - ingediend nadat hij werd aangehouden wegens illegaal verblijf in het Rijk;

(ii) het vermoeden dat hij wil huwen met iemand die hij amper kent, zijnde S.S., en het er aldus op lijkt dat verzoeker in België alle mogelijke procedures opstartte om een verblijfsvergunning te verkrijgen (zie het verhoorverslag van 20 februari 2015, p.14-17);

(iii) het gebrek aan (begin van) bewijs aangaande zijn asielproblemen, verzoekers vage en onaannemelijke verklaringen over deze problemen (zie het verhoorverslag, p. 9-12) en zijn nalatigheid om zich daaromtrent te informeren (zie het verhoorverslag, p. 9-10);

(iv) zijn onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg, het feit dat hij hiervan geen enkel document bijbracht en de vaststelling dat uit de neergelegde pagina van zijn paspoort blijkt dat hij in 2010 een paspoort verkreeg - volgens hem zonder specifieke reden (zie het verhoorverslag, p. 4) -, waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker zijn paspoort gebruikte om naar Europa te reizen;

(v) verzoeker heeft nagelaten eerst elders in Pakistan, eventueel in Lahore waar hij een vriend kende, een nieuw leven proberen op te bouwen, alvorens zijn land te verlaten;

(vi) verzoeker niets wist omtrent een eventuele wetgeving over homoseksualiteit in Pakistan (zie het verhoorverslag, p. 12), en in België, noch van de verschillen tussen benadering van homoseksualiteit in België (of Europa) en Pakistan (zie het verhoorverslag, p. 17);

(vii) uit verzoekers verklaringen - dat hij in Pakistan nooit een echte relatie had met een man, dat hij nooit gevoelens zou hebben gehad voor een man (zie het verhoorverslag, p. 17), dat hij sinds zijn verblijf in België nog geen enkele (seksuele) relatie hebt gehad met een man (zie het verhoorverslag, p. 17) en dat hij in België sinds de zomer van 2014 een seksuele relatie heeft met S.S. met wie hij wilde trouwen omdat hij verliefd is op haar - niet blijkt dat er op dit ogenblik sprake is van enige homoseksuele beleving in zijn hoofde.

De argumenten in het verzoekschrift over de ontdekking van zijn geaardheid door verzoeker en het *"verhullen van de volledige identiteit"* van *"de personen van diens voorbije relaties"* zijn niet dienstig, gezien deze geen betrekking hebben op bovenstaande vaststellingen, noch op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Bovendien wijst de Raad er op dat op verzoeker een medewerkingsplicht rust en hij de Belgische asielinstanties - die gehouden zijn de asielaanvraag confidentieel te behandelen - aan wie hij internationale bescherming vraagt, genoegzaam moet inlichten over zijn voorgehouden problemen.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker *"naar de geldende bepalingen terzake"* en citeert hij uit *"Country information and guidance – Home Office UK – 2014"*. Hij stelt *"dat holebi's onderworpen worden aan sociale segregatie, zowel als discriminatie binnen het rechtssysteem, belaging en geweld"*, dat de overheid geen hulp of rechtsbescherming biedt en dat er *"gevangenisstraffen zijn voorzien vanaf 2 jaar tot levenslang (!)"*.

Hij wijst erop dat men zeer goed weet *"dat de positie van homoseksuelen in Pakistan verschrikkelijk is en dat zij worden blootgesteld aan ernstige schendingen van de mensenrechten"* en dat "Amnesty International" zeer actief is op het terrein om de rechten van homoseksuelen te beschermen, waaronder ook in Pakistan.

Volgens hem wordt het redelijkheids-, het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat er geen rekening werd gehouden met *"de achtergrond van de concrete situatie, waarbij vaststaat dat homoseksuelen in Pakistan geen enkele bescherming kunnen genieten en zelfs bloot worden gesteld aan willekeur en vervolging"*. Hij hekelt meermaals dat *"de nog steeds durende problematiek voor homoseksuelen in Pakistan volledig buiten beschouwing gelaten"* werd.

De Raad antwoordt dat verzoekers overwegingen omtrent de problematiek voor homoseksuelen in Pakistan irrelevant zijn gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen en gezien uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat er op dit ogenblik sprake is van enige homoseksuele beleving in zijn hoofde.

De bij het verzoekschrift gevoegde rapporten van UNHCR van 9 januari 2015 en van "IAGCI" van 2014 zijn om dezelfde redenen niet dienstig.

Verzoeker laat inderdaad na bovenstaande vaststellingen omtrent zijn geloofwaardigheid *in concreto* te weerleggen. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier ("*COI Focus: Pakistan: Het risico bij terugkeer in het geval van gedwongen verwijdering*" van 4 november 2014) niet blijkt dat Pakistaanse asielzoekers die (gedwongen) verwijderd worden naar hun land van herkomst, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd en hij laat na enige andersluidende informatie voor te leggen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de provincie Punjab van Pakistan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit informatie die door de commissaris-generaal wordt toegevoegd aan het administratief dossier ("*COI Focus: Pakistan: Actuele veiligheidssituatie*" dd. 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa. Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

De informatie in het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat Punjab betreft, de regio vanwaar verzoeker afkomstig is (zie het verhoorverslag, p. 5), blijkt uit deze informatie dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan ("*COI Focus: Pakistan: Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie*" dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Raad is dan ook van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om aan te nemen dat zich in Punjab een situatie voordoet zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier.

mevr. I. VERLOOY,

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE